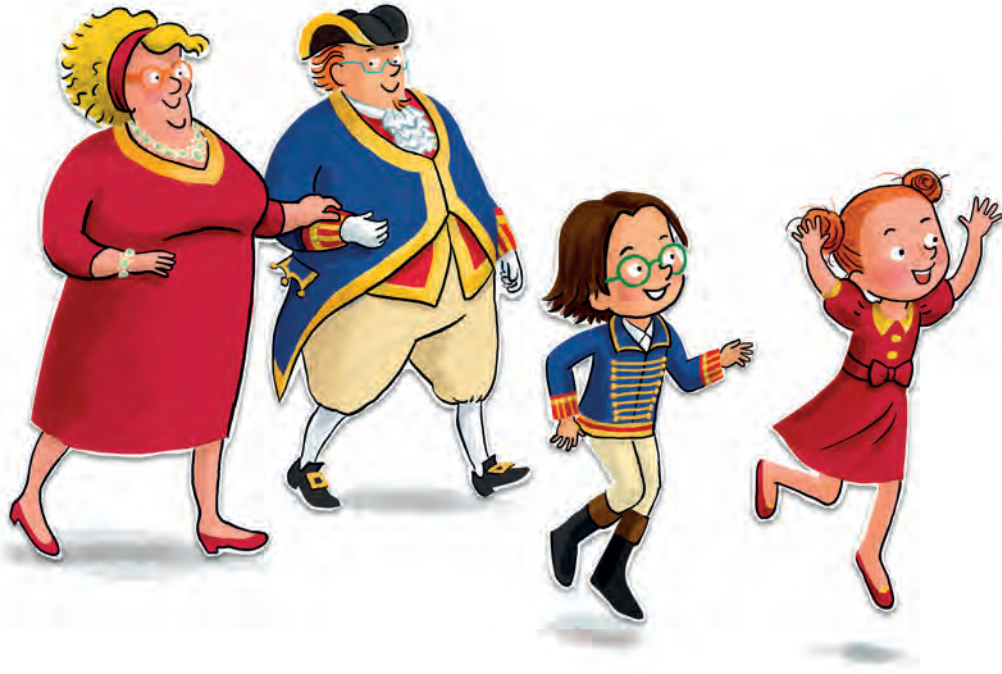

Marianne Busser & Ron Schröder

Opa en Oma Oelewapper op reis met de gouden koets

Met tekeningen van ivan en ilia

moon

Iedere gelijkenis met bestaande personen en/of voertuigen berust op louter toeval.

Lees ook de andere boeken over opa en oma Oelewapper!

© 2019 Marianne Busser en Ron Schröder

© 2019 Illustraties: Ivan en Ilija

© 2019 Moon, Amsterdam

Ontwerp omslag en binnenwerk: Petra Gerritsen

ISBN 978 90 488 4854 6

ISBN 978 90 488 4855 3 (e-book)

NUR 273

www.mariannebusser-ronschroder.info

www.ivanilia.nl

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een geheimzinnig figuur

Het is al donker als de bel gaat. Joep en Jetje gluren door het raam naar buiten. Er staat een geheimzinnig figuur voor de deur. Hij kijkt zenuwachtig om zich heen. Het is een man met een lange regenjas aan, een flaphoed op, en een woeste baard. 'Wat een engerd!' fluistert Jetje. Oma komt meteen kijken.

'Laat eens zien,' zegt ze. Voorzichtig gluurt ze naar buiten.

'Brrr... Jetje heeft gelijk,' zegt ze. 'Het is écht een engerd. Ik doe in elk geval niet open.' Maar dan wordt er opnieuw aangebeld.

'Ik ga wel even kijken,' zegt opa. Hij legt zijn krant weg en loopt naar de voordeur. Joep en Jetje kruipen snel achter de bank.

'Wacht even,' zegt oma. Ze loopt naar de gang en pakt een stevige paraplu uit de paraplubak.

'Nu kan ons absoluut niets gebeuren,' zegt opa lachend.

Meteen daarna gaat de bel voor de derde keer. En dit keer wordt er ook stevig op

de deur gebonkt. Opa wordt nu wel een beetje bezorgd, maar doet toch open... 'Mag ik even binnenkomen?' fluistert de man. Hij wacht niet op een antwoord, maar schiet langs opa heen de gang in. Met grote stappen loopt hij de woonkamer in. 'Hé, wat moet dat?' zegt opa. Hij loopt snel achter de man aan.

'Geen stap verder!' zegt oma. Ze houdt de paraplu als een knuppel boven haar hoofd. Geschrokken blijft de man staan. Oma staat op het punt om de man een flinke mep te geven, als hij met een stevige ruk zijn hoed en baard wegtrekt.

'Maar dat is...' stamelt oma. Haar mond valt open. 'Maar dat is... dat is onze koning!'

'Ik hoop niet dat ik u aan het schrikken heb gemaakt,' zegt de koning een beetje ongemakkelijk.

'Nee hoor, majesteit,' zegt opa. 'Zo doen wij altijd open.'

Intussen kruipen Joep en Jetje achter de bank vandaan.

moeten zetten. Maar ik heb al een idee. Vanavond zorg ik ervoor dat er iets misgaat bij het diner. Ik probeer wel een flinke scheut azijn of een kilo peper in de pasta te gooien. Of ik stop stiekem wat muizen in een schaal. En als ze dan het deksel optillen, zullen ze wat beleven! Dat lukt wel want ik ken daar iemand in de keuken die best zin zal hebben om zo'n grap uit te halen.'

Maar... Papa Razzi heeft niet gezien dat Joep en Jetje toevallig vlak achter hem staan. En ze hebben echt alles gehoord.

'Wat gemeen!' zegt Joep.

'Ik snap niet dat iemand zulk werk wil doen, zeg.'

'Nou, wij gaan er in elk geval voor zorgen dat het niet gaat lukken,' zegt Jetje. 'Kom mee, Joep!'

Papa Razzi vouwt de krant open en leest de kop:

**“Zo zag u onze fotograaf nog nooit:
Van Papa Razzi tot Papa Gadsie”**

De ene foto is nog erger dan de andere!
‘Leuk hè?’ zegt opa, die naast Papa Razzi is gaan staan. ‘Zo wil iedereen wel in de krant staan.’

‘En wat zal uw moeder ook trots op u zijn,’ zegt oma glimlachend.

Papa Razzi zucht. ‘Ze zal het echt verschrikkelijk vinden,’ zegt hij zacht. ‘Misschien wel nét zo verschrikkelijk als al die mensen van wie u telkens zulke vreselijke foto’s maakt,’ zegt opa.

‘Daar heb ik eigenlijk nog nooit over nagedacht,’ zegt Papa Razzi. ‘Maar nu snap ik het. En het spijt me verschrikkelijk. Zodra ik de kans krijg, zal ik de koning en de koningin mijn excuses aanbieden. Ik zal nooit meer mensen belachelijk maken met mijn foto’s.’

‘Zo mag ik het horen,’ zegt opa. ‘Een mens is nooit te oud om te leren!’

‘Misschien kunt u natuurfotograaf worden,’ zegt Jetje. ‘Dan kunt u nog steeds af en toe lekker in de bosjes gaan liggen. Want het maakt een aap tenslotte echt niet uit hoe hij in de krant komt te staan.’

‘Dat is waar,’ zegt Papa Razzi. ‘Ik zie het al helemaal voor me. Een foto van een olifant die in de modder valt, van een aap die struikelt over een banaan of van een...’

‘Een krokodil die een fototoestel opeet,’ vult Joep lachend aan.

